

Kol Soteh

כל סוטה

גליון מספר 075 ליום 13/5/2016

עלון בלתי תלוי מיסודו של משה בן-חיים ז"ל ודני נמלי ייבדל לחיים ארוכים
An independent magazine established by the late Moshe Ben-Chaim, RIP and Dani Namali, long may he live

כל סוטה להיות עם חופשי

This week's Editorial:

Yoram Ben-Chaim, Dudu Palma, Avi Rozenkrantz,
Zipora Samberg, Aranyo Ney, David Ellman

המערכת לשבוע זה:

י'ורם בן-חיים, דודו פלמה, אבי רוזנקרנץ,
צפורה סמברג, ארניו נאי, דוד אלמן

ניתן להגיע לכל עלוני "כל סוטה" החל מהראשון ב- 5/11/1976 ועד היום, זאת על ידי לחיצה על הקישור בתחתית המלבן הירוק. ניתן גם לסרוק את הסמל משמאל באפליקציה מתאימה בנייד.

אתר ארכיון "כל סוטה"
"Kol Soteh" Archive site

<http://www.d-ellman.com/divrei/other/soteh.html>

Kol Soteh

כל סוטה

משולחן המארח המחרטט

אז מה יש לנו השבוע?

מה קורה בכפר?

השבוע היו לנו שבעה ימים. לא חסר ולו יום אחד!!
מזג האויר עדיין אתנו למרות שמתקיימים דיונים רבים בשאלה האם יש לנו צורך במזג אויר בכלל?

כמו כן בבדיקה פשוטה שניתן לעשות בכל בית, בדקתי את מצב הגרויטציה ע"י עזיבת צלחת בגובה. הגרויטציה לא אכזבה והצלחת התנפצה על הרצפה.
כל הכבוד לניוטון עם התפוח. הוא ידע את זה מזמן הבן-אלף הזה!!

"כל סוטה" לשבוע זה (מספר 75)

השבוע יצא העלון במתכונת שונה כאשר בעמוד השער שונה התאריך
ל- 13/5/2016. ואל ייקל הדבר בעיניכם שהרי זהו תאריך חדש לחלוטין, שמעולם עוד לא היה לנו. אני מציע לקחת ברצינות מעמד זה כי הוא לא יחזור על עצמו לעולם!

בנוסף, וזהו העיקר. זהו תאריך היסטורי מבחינת "כל סוטה" שהרי ביום זה ימלאו לעלוננו היקר יובל שנים מיוחד - 39 שנים 6 חודשים שבוע אחד ויום אחד.
לאור מספר עגול זה אנחנו חוגגים את היום ובתמונות הנוסטלגיה תוכלו לראות את התוצאה של חגיגה זו.

או כמו שאמר קונפוציוס:

The main thing is to keep the main thing, the main thing!

(דני - אם אתה לא יודע, קונפוציוס הוא מהמחזור שלי בטירונות)

דוד אסמן

לכל דבר כאן יש להשתמש בכתובת: telcomm@kfar-hanassi.org.il

For anything here use the address: telcomm@kfar-hanassi.org.il

פרורים מהאסלה

אז איך המרגש?

עלון זה הינו ערבוביה של דברים קשים, דברים רציניים, וכרגיל הרבה שטויות. ככה הם חיינו כנראה ועל כן לא טרחתי לסנן את השטויות מהכאב של יום הזכרון למשל.

החופש בעלון זה מאפשר הכל (כמעט) ובעיקר נותן פתח למי שרוצה ומעז, להתבטא בחופשיות ללא חשש לסינונים כאלה ואחרים.

כמובן שמי שכותב מסתכן גם בתגובות שלא תמיד ימצאו חן בעיניו. זהו מחיר החופש שבעלון זה ואני כאחד מקוראיו תומך בכך בכל לב.

החופש להתבטא והחופש להפגע שזורים זה בזה וההחלטה בידנו כיצד לאכל זאת.

ראשי תיבות

אנו עם שוחר שלום וראשי תיבות. עקב ההיסטוריה ההיסטרית של עמנו שנמשכה אלפי שנים ועדיין נמשכת כמו מסטיק, אולצנו, בתוקף הנסיבות להתייעל. את הייעול העיקרי שלנו עשינו בעזרת המושג של "ראשי תיבות".

לפניכם דוגמית פשוטה של התייעלות הלקוחה מאחת ממקורות ההיסטוריה שלנו כעם.

אהאל"ה ברוחל"ע ומלל"י. כאבא"ח ובתי"ו. וכשעפ"מ אפי"ב על"י כאי"י.
לכרכאכ"מ את"ר עכלירב"מ וחבע"צ. כיאד"צ ודר"ת.

(את הפרוש למשפט הנ"ל ניתן למצוא בספר תהילים פרק א' פסוקים 1 עד 6)

יום העצמאות

חג זה הפך להיות המנגלייאדה הלאומית. אוכלים כאילו אין מחר! אוכלים בכל פינה ובכל מקום. אוכלים את עצמנו לדעת!!

האמת? אין דבר כזה "מחר"!! אנחנו תמיד ב-"עכשיו", אבל על זה בפעם אחרת. הרים של פסולת נערמים בכל מקום ... איך כתוב? "ותשקוט הארץ...." - נו, בטח תשקוט! מה כבר אפשר לאמר על כל כך הרבה זוהמה?

מאחל לכולנו שלא נצבור עוד זכרונות כמו ששת המליונים ועשרות אלפי חללי צה"ל.

שיהיה חג שמח למרות הכל!

בזבז אטמן ("שתול" של "כל סוטה")

*** בסיום הקריאה, לא לשכוח להוריד את המיים! - תודה

ש י ר ת ה נ ו ע ר

שירה הנוער, שיר עתידנו
שיר התחדשות, בנין ועליה

ארצו של הדוד סם....

איזה סוטול יכול להיות לאומה
שמנהיגיה חיים במציאות מדומה...
כמו למשל צמד הסטלנים בארצו של הדוד סם
שללא פיקוח רופא וללא צורך במרשם
כנהוג ומקובל בארצו של הדוד...
מצליחים לראות את החיים זורמים ברוז...

באחוזה הנופש הפרטית, או על סיפונה המפנק של היאכטה
צ'ינג'לה קטן, ג'וינט מגולגל וריחה המתקתק של השאכטה
מאפשר לך באמת ותמים להאמין, שמעולם לא היה יותר טוב
ככה נחמד להתעורר בבוקרו של יום ולצאת אל הרחוב
או פשוט לנוח בסטאלבט פראי בלי כלל לדאוג
שמישהו ממש באותו רגע זומם אותך להרוג...
רק כי לא באת לו יפה
כשהוא שותה את כוס הקפה...

כנראה ככה זה כשאתה מקבל פרס נובל לשלום
אתה מעדיף לעצום עיניים ולהמשיך לחלום
הריי קיבלת פרס יוקרתי וכול כך מיותר
מבלי שנאלצת לעשות ולו בדל של דבר...

מיליוני פליטים נסים על נפשם
אלפים נהרגים מידי יום, ומה אומר הדוד סם?
"לעולם לא היה העולם מקום שלו יותר"...
ותגידו לי שהוא לא תחת השפעת חומר ממכר...
מחזיק מחרה אחריו מזכיר המדינה קרי והגותו המבריקה
שאינה מבחינה בין "הפסקת אש" לבין "אש ללא
הפסקה"...

אז מה בסה"כ כבוד הנשיא אנחנו כבר מבקשים??
אנא מכם סטלנים חביבים, היו כלפינו מעט אנושיים
ובמקום סיוע בטחוני מרשים וחופנים של מרשרשים
שלחו אלינו כמה שקים מהחומר בו אתם משתמשים...

שלום דוד;

לדעתי היה מוסכם אצלנו, במשך שנים, שלא להכניס פוליטיקה לפרסומים ציבוריים. עד כה היה מדובר ב"דברי הכפר". מאחר ו"כל סוטה" הפך עתה לפרסום ציבורי, נראה לי שצריך לנקוט בו באותה עמדה לגבי נושאים פוליטיים. ייתכן מצב שיש בכפר הנשיא אפילו אדם אחד בלבד שהגדרתו הפוליטית, או לפחות נטייתו, איננה שמאלית קיצונית כמו של יורם בן-חיים. למען אותו אדם יש להתחשב ולפסול כתבות מהסוג שיוורם כתב. יש להתחשב באחרים - אפילו למען צדיק אחד בסדום.

אשמח אם תפרסם את דברי אלה. נדמה לי שרבים יסכימו איתי.

תודה,
צפורה

תשובתי לצפורה / דוד אלמן

לרוב אני מגיב מידיית לכתבה כלשהי כדי לא לנצל את היתרון שיש לי בזה שאני רואה כתבות מראש. במקרה זה נראה לי שמתאימה תגובתי בצמוד למכתב עצמו.

לטעמי (בלבד כמובן!) הגיע הזמן שנוכל לשים דברים על השולחן כולל ואולי במיוחד בענינים פוליטיים. אם איננו מסוגלים להתמודד עם חוסר הסכמה כיצד אי פעם נצליח לדבר עם הפלשתינאים וליישב בינינו, פעם אחת ולתמיד, את הסכסוך הנורא הזה, הגובה חיי אדם מדי יום כמעט?

יחד עם זאת יש דברים רבים שיוורם מביע (וגם אחרים) שאינני חלק בהם. את דעתי בעניין אכתוב אם וכאשר יעלה דיון ענייני כאן ב"כל סוטה".

אני רוצה להזכיר שההסכמים שהיו, אם היו, נוגעים ל"דברי הכפר". עלון "כל סוטה" הוא עלון בלתי תלוי. כלומר במה חופשית להתבטאות גם אם היא לגמרי איננה לטעמי. בנושא פסילה של כתבות. אני מתנגד בתוקף לפסילה כלשהי של דעות גם, ובעיקר, אם אין לרוחי! זאת פרט לפגיעה אישית במישהו ע"י רכילות וכו'. לטעמי, כל אדם שנפגע מכתבה שאיננה מכוונת ישירות אליו, טוב יעשה אם יביט במראה וישאל עצמו מדוע הוא נפגע מדעה כזו או אחרת. יחד עם זאת אם הכותב מרגיש שפגע במישהו בדעותיו ורוצה לפסול עצמו, זה עניינו. אני, מכל מקום, לא אהיה השוטר של דעות פוליטיות! ג'ורג' אורוול בספרו "1984" לא יהיה מנת חלקנו כאן.

לבסוף, אני מאחל לעלון שלנו שיהיה ניתן לשוחח, לדון ואפילו להתווכח בו על נושאים פוליטיים ואחרים ולדעת שלפעמים אנחנו צריכים להסכים לא להסכים.

דוד אלמן

אבל, נכון לרגע זה אני מאחל לכולנו חג שמח

Right & Wrong / David Ellman

I have to admit Yoram, that I have no idea what you base your knowledge of "**Right and Wrong**" on, or "**Wise and Stupid**" for that matter. Yes, I would love to live in Euthopia where everything is **hunky-dory** as the Anglo-Saxons put it.

Human beings, being what we are, make mistakes almost every step. Some through stupidity, some through ignorance, some through greed and some through arrogance. No one really knows whether God exists or not. Yet many believe He does, even as I do. Yes, I believe He exists and as our world is very subjective, my truth is no better or worse than any other truth. If we could each live by our truth without stepping on others or trying to convert them, that would be a very welcome state of affairs. Your views on God and Israeli politics excite me, not because I agree with you. There is much we don't agree on. But you make me consider other points of view, and whether I like it or not, there are other points of view worth considering for knowledge reasons.

What you call historical evidence is not exactly scientific black & white facts. I always claimed that **facts are a matter of opinion**. Today, more than ever, I see that as true. I could say "**Science doesn't know shit!!**" which is obviously not a very sound statement. Yet there is a lot about science that is based on theories. Science is not consistent!! Take Einstein's theory of relativity, or just listen to all the scientific arguments going on!

I agree that extreme in anything is not what we need. Yet to see politics in Israel as black and white: "**Right is a disaster. Left is what we need!**". I have found that many in the so called "**Left**" are living in a movie. They put ideals before human lives! The universe is made of all colors of the rainbow and if we don't accept some of the colors, we won't have a rainbow! What scares me are people who have **no doubts!!**

A lot about the human race is to do with each one of us looking in the mirror and checking where we are and stop pointing fingers at who is to blame for whatever!! It is a matter of taking responsibility for our lives and not dumping that responsibility on others. All blaming does is make us a victim of life. We do have a say in the matter and for the most part we are saying everything but that!!

You notice I have made no distinction here between Israelies and Palestinians. We are all in the same shit-hole! It's time to see human beings for what we are even if we don't accept other views.

We must make a very clear distinction between a human being as an **essence** and a human being as in how he **functions** in life.

That very thin line between **what he is** and **what he does!!!**

Neither we or the Palestinians are saints. If we can see that, we are a good few steps towards making the world a better place.

דודק 3/3

של מי האצבע הזאת? / א.ב נאי

כמה שוברי שורות

- שאלה: מה יותר גרוע?
לדרוך על חלזון עם בית או בלי בית?
זה תלוי אם אתם נועלים משהו באותו רגע.

- בני ישראל הלכו פאקינג 40 שנה במדבר!, נו בטח, לכו תמצאו אש להדליק בלילה באמצע הבלאדי מדבר, שלא נדבר ביום; שהלכו אחרי עננת עשן. חומר טוב כנראה היו בזמנים אילו במדבר (סיני?).

- אם יש הפסקת חשמל במדינה האם עדיין נפסיד את הסרט שכרגע היה מוקרן?

- How do you call the first loaf of bread No one wants to eat but everybody touched it!!

סיפור אמת

"גבר, אתה יכול להיות מתאים לצוות הקלפי, מחפשים אנשים. לא אני ממש לא בקטע כרגע להתנדב תודה, אין לי זמן ממש. זה רק איזה שעתיים במשמרת כשש פעמים בשנה. אני אפילו לא נפגש עם הצוות האחר שאני נמנה בו. משלמים 35 לשעה, חבל. אה רגע!, נראה לי שאין בעיה בכלל תרשמו אותי ותראו שלא מתנגש עם הצוות האחר בו אני נמצא, בטח! מחכה לתשובה מתי משמרות."

שיר הנדלניסט

- קיבוץ לא כלכלי בגליל, מחפש חברים כלכליים בקליל.
עם רצון להתחבר לבליל.
את הבית תקנו בניזיד נזיל.
ואבוי לנו בו ביום שעשו קיל, ומכרו את הבית, בדיל.

רוחניות קוסמית

מה שתיצור הוא מה שיהיה

על גזענות

זה קורה כל שנה באותו זמן של עכשיו (יום זיכרון/שואה) הרדיו ממשיך לקפח את העדות האחרות לטובת שלמה ארצי ודומיו, ולא מנגנים אף שיר של מזרחי ברדיו כל היום, רק שירי שוט מי אין דה הד, איי אם יו סאד..

העצמאות

כל שנה זה קורה בלי בכלל שנדע איזה יום. הם מגיעים אלינו ברבים, הם לא בוחלים בגודל אורך או משקל, פשוט לוקחים כל הבא ליד, חוטפים את כולנו, אפילו אם אנחנו יושבים בסתר בין אחרים, ישר מסתערים עלינו בדחיפות והיסטריה, זורקים אותנו לעגלות ומשם לטבח, אף אחד לא בורח, מרוקנים הכול.

בבקשה תעזרו לחסות לעבור את יום העצמאות ותקנו בשר במקום חסה. כי חסה זה רצח.

ל סיכום אירועי יום השואה תשמעו סיפור.

בשנת 1941 היה א' נער כבן 14 כאשר הוריו מסרו אותו לאלמנה פולניה באזור ששכנו בו פולנים שמוצאם מגרמניה מאז הסכם ורסאי. הייתה זו איכרה שהיה לה משק קטן ושבעלה נהרג באיזושהי תאונה זמן קצר לפני כן. הם נפרדו ממנו מהר ונעלמו. כעבור זמן התברר לו שמתו במחנה ריכוז.

א' חי בתחילה במסתור אך משום שהיה נער חסון, בלונדיני ובעל עיניים כחולות יצא עד מהרה מהמסתור והתחיל לעזור בעבודות המשק החקלאי הקטן. חלב את הפרות ועבד בשדות. כך חלפו להן כחמש שנים וא' גדל והתחזק בעבודות החווה והקשר בינו לבין האלמנה הצעירה התחזק והעמיק.

אבל אז לפתע הסתיימה המלחמה וא' נפרד מן האלמנה הפולניה ובדרך לא דרך הצליח להגיע לארץ ישראל, לא לפני שבילה שנה בקפריסין מתנה מהבריטים. האלמנה הפולניה ממוצא גרמני, גורשה מיד עם תום המלחמה מהאזור לגרמניה עם עוד כמה מאות אלפי פולנים ממוצא גרמני.

בארץ א' הצטרף לקיבוץ בעמק הירדן נשא לאישה את ח' ונולד להם בן יחיד ניר.

כדי לא להאריך, כעבור 18 שנה בשנת 1968 ניר נהג בטרקטור לחלקת הבנות שליד הירדן ובדרך לשם עלה על מוקש שהוטמן בלילה ע"י פלסטינים שחדרו מירדן. יחד איתו נהרג מתנדב גרמני צעיר שהגיע לקיבוץ עם קבוצה של נערים ונערות מגרמניה. למחרת ניר נקבר בבית הקברות של הקיבוץ וגופת הנער הגרמני הוטסה לגרמניה. כעבור חצי שנה מתה ח' אשתו משברון לב.

א' השבור החליט לצאת למסע אל עברו והצליח לאחר מאמצים מרובים להשיג את כתובתה של הפולניה ממוצא גרמני שהסתתר אצלה בזמן המלחמה, יצר איתה קשר ונסע לבקרה.

כאשר הגיע לביתה שבעיר שטוטגרט היא הזמינה אותו לשבת והגישה לו כוס קפה ועוגה.

כשהחלו לשוחח הבחין פתאום בצילום ממוסגר של בחור צעיר שניצב על שידה גדולה. כאשר התקרב לראות את הצילום מקרוב התברר לו להפתעתו שזהו צילום של הנער הגרמני שנהרג יחד עם בנו על הטרקטור. כששאל אותה על הצילום, סיפרה לו שכמה זמן לאחר שעזב את החווה גילתה שהרתה לו ונולד להם בן שגורש יחד איתה לגרמניה. היא לא גילתה לנער מי אביו ורק סיפרה לו שאביו נהרג בתחילת המלחמה.

כשהנער גדל החל לגלות עניין ביהודים ובמדינת ישראל ולאחר זמן החליט יחד עם קבוצה של נערים ונערות לצאת לתקופת התנדבות בקיבוץ בישראל. הוא הגיע לקיבוץ בעמק הירדן וכעבור כמה חודשים כשנסע בטרקטור עלה על מוקש יחד עם עוד נער מהקיבוץ ושניהם נהרגו. א' התבונן בצילום והבין שביום אחד שכל את שני בניו. אחד קבור בישראל ואחד בגרמניה. זהו הסיפור.

אני לא ממש יודע איזה לקח להוציא ממנו על החיים ובכלל, חוץ מזה שהעולם שאנו חיים בו הוא חרא של עולם, למרות שפה ושם אפשר עוד לפגוש בכמה רגעים נפלאים וקצרים של אושר. וזהו. פחות או יותר. כולה שואה.

דודו פלמה

כשאני והסבתא ישבנו בצוותא

יום הזכרון לחללי צה"ל ופעולות האיבה / דוד אלמן

ההזכרון של יום זה הוא משהו אישי וקרוב הרבה יותר מהשואה. אין כמעט איש שלא מכיר מישהו שנהרג במשך השנים מאז קום המדינה. הבאתי כאן סיפור אישי מתוך אלפים שיש בוודאי לכמעט כל אחד מאתנו.

אני בלבנון במסגרת מילואים באותם שמונה-עשר שנים של הבוץ הלבנוני. במילואים האחרונים שלי בקשתי העברה מתפקיד סמל המחלקה וזאת עקב גילי. בשלב זה כבר התקשיתי להסתער על גבעות עם צעירים בגיל הנכדים שלי!!

פיני המג"ד קיבל את טענותי ושאל מה ברצוני לעשות כעת. אמרתי שכל עוד אני משרת במילואים אשאר בגדוד ואהיה חובש בתאג"ד ונהג האמבולנס שם. ידעתי שהם רוצים לזרוק שני נהגים עקב התנהגות בלתי הולמת ביחידה. ואכן קבלתי את התפקיד.

כאמור במילואים הראשונים שלי בתפקיד החדש, שרתנו בדרום לבנון. באחד הבקרים התקבלה קריאה דחופה. המחלקה שלי עד למילואים אלה, מדווחת שעלתה על מארב או מטען. ישנם נפגעים רבים וזקוקים לעזרה מיידית. כוחות יצאו לשטח וכך גם אנו התאג"ד. הגענו למקום ומסתבר שהמחלקה סרקה את האזור כשהגשש לפנים, קבוצה רגלית כולל המ"מ יוסי, כשאחריו ובמרחק קטן נמצאים בט"שית וג'יפ. מטען שהופעל ממש מתחת לחוליה הרגלית הרג את המ"מ יוסי ואת מיכי המ"כ שישב בבט"שית. כל האחרים נפגעו בצורה זו או אחרת. הקשר בג'יפ מאחור היה היחיד שלא נפגע והוא תפס את המקלע וירה צורות ארוכים למקום שחשב שהאוייב נמצא בו.

ההתקרבונו למקום מבלי להתחשב בכך שאולי ישנו עוד מטען. למי יש זמן לחשוב על דברים כאלה כשפצועים והרוגים שוכבים בשטח?! טפלנו בפצועים תוך פינוי לאחור ופינוי להרוגים.

את יוסי המ"מ נאלצתי לאסוף בכמה שקיות של פלסטיק

ויימנו את הפעילות ורק אז הרחקתי את האמבולנס כ 10 מטר לאחור על כל צרה שלא תהיה. רכב פרטי הגיע מהכוון הנגדי ומתוכו ירדו שניים שבדיאבד מסתבר היו שני קציני שב"כ. איתם היו שני אנשים כבולים באזיקים. החשודים הכבולים הוצבו על הקרקע והשב"כניקים עמדו לפניהם ותחקרו אותם. תוך שאנו מרעננים ציוד באמבולנס, אני מעיף מבט ורואה ענן עשן כבד מתרומם ממקום התיחקור. שני השב"כניקים עפו לאחור באויר והכל בדומיה מוזרה כזאת. רק אז נשמע הפיצוץ החזק ולאחריו מטר של סלעים ואבנים שניתך עלינו. זינקנו כולנו אל מתחת לאמבולנס ובכך לא נפגעו עוד מכוחותינו. רצנו למקום וגילינו שהשב"כניקים אכן נפגעו כאשר אחד מוטס מיידית לרמב"מ במסוק והשני, קצין בשם "ממושי", נמצא הרוג במקום.

בתום כל הפעולות שאלתי את הרופא הגדודי מדוע איני מרגיש דבר. מעין רובוט ללא רגשות. זה ממש הדאיג אותי. הרופא השיב לי שזה קורה לכל מי שנמצא במצב כזה ואם לא הייתי מסוגל לנצור את הרגשות במצב לחץ שכזה, לא הייתי נמצא איתם בתאג"ד. למותר לציין שבאותו הלילה התפרץ הכל ולישון כבר לא יכולתי.

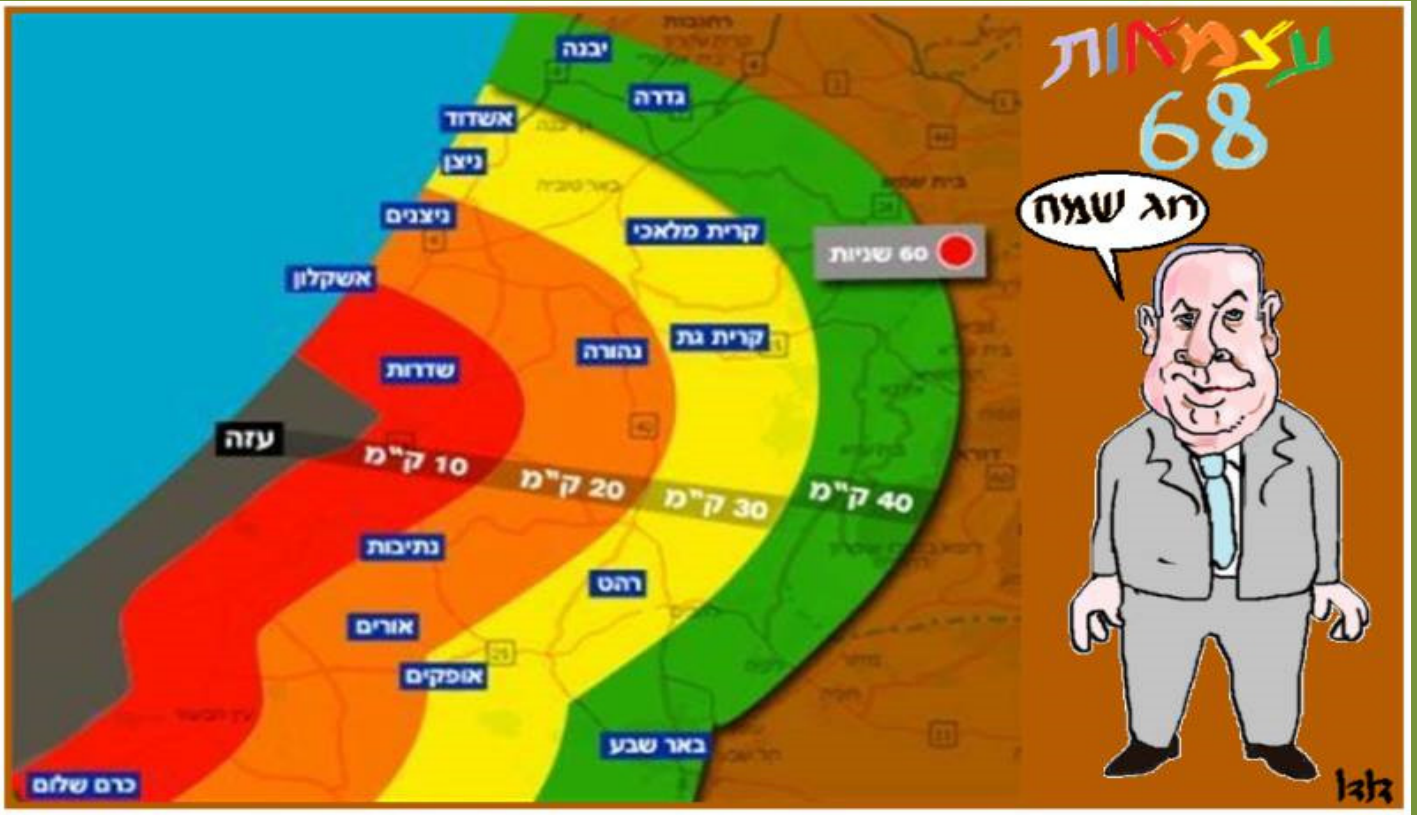
יום הזכרון מעלה כל שנה מחדש את התמונות הקשות ההן ובמיוחד את שקיות הפלסטיק שהכילו את מי שהיה פעם מפקד המחלקה שלי.

דוד אלמן

יהי זכרו ברוך

תמונה שווה 23,447 מילים

A picture = 23,447 words

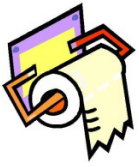

תמונה שווה 23,447 מילים

A picture = 23,447 words

"במסגרת תכנית חדשה שיוזם שר החינוך בנט ובה כל ילד יאמץ חלל"

/ דוד אלמן

מיומנו של נייר טואלט

נולדתי בבית חרושת גדול למדי למוצרי נייר, המייצר, בין השאר, גם גלילי נייר טואלט. ביום בו יוצרתי עברתי מסע מפרך למדי. תחילה הוכנסתי כחומר גלם למיכל ענק בו בושלתי עד שנעשיתי סמיך למדי. לאחר מכן עברתי ממקום למקום על סרטים נעים כשאני הולך ומתקרר בדרך וכן הולך ונעשה קשה יותר ומעוך יותר. עברתי בין גלילים רבים שלחצו ומעכו אותי עד היותי דק וחזק. הפכתי לפס ארוך ודק של נייר.

ממקום זה עברתי למכונה אחרת שחיררה בי חורים. כנראה שבני אדם אינם יודעים לכמה נייר הם זקוקים ועל כן, כדי לעזור להם, חוררתי במרחקים קבועים כל 15 ס"מ כך שהמשתמש יוכל בקלות לנתק קטעי נייר על פי הצורך. עם סיום תהליך זה נחתכתי לרצועות ארוכות של מטרים רבים. בשלב זה כבר התחלתי להתרגש מהייעוד שלי.

מכונה אחרת גילגלה אותי לגליל סביב צינור עשוי קרטון. הוי, כמה רציתי להיות צינור קרטון. הם חזקים יותר ונשארים זמן רב לאחר שהנייר נגמר. לאחר מכן נופלים לידי הילדים המשתעשעים בהם זמן רב. אך מה לעשות, וגורלי להיות נייר שהשימוש בו הוא חד פעמי ולאחר מכן אני מושלך כאבן שאין לה הופכין, לסלסלה של רבים שכמותי.

אך מדוע להקדים את המאוחר? הפכתי לגליל כשבסיום הגלילה נעטפתי בנייר מסוג אחר, חזק וחלק עם ציורים וקישוטים עליו. הוכנסתי אחר כבוד לקופסה עם עוד מספר גלילים ונשלחתי למדף. לא עבר זמן רב ושוב אנחנו בדרכים והפעם לחנות היעודית שלנו. כאן הונחנו על מדף להמתנה.

לשימחתי לא היה קץ כאשר כבר ביום השני נשלפתי אחר כבוד והוכנסתי לעגלה ביחד עם חפצים רבים אחרים. לאחר הקניה נלקחתי ברכב המשפחה לביתם ושם הוכנסתי לארון קטן בהמתנה לתורי.

מטבעם של בני אדם שיזדקקו לנו הרבה יותר ממה שהיה ניתן לחשוב. כבר באותו יום העוליתי לדרגה של "גליל היום", כלומר זה שיתמשו בו ממש בפעם הבאה.

ל אחר כשעתיים של המתנה, כשאני תלוי במאונך על הקיר, נכנס בעל הבית והתיישב אחר כבוד לפנות את המזון שבו ושממילא לא אוכל כנדרש. המתנתי בסבלנות כשנהמות ואנחות נשמעות מפיו. שחרור גזים, רעשים וריח... וואו הריח! קשה לתאר במילים את הריח. ממש לוחמה בלתי קונבנציונאלית!!
כך במשך דקות ארוכות ישב האיש ואני ממתין בצפייה דרוכה לסיום הפעולה.

ל פתע, באחת, נאנח האיש, הושיט ידו לעברי, משך בקצה הנייר ומשך כ 6-7 קטעי נייר, על פי החירור (זכורים?).
בשקט קיפל את הנייר כך שנשארתי רק ריבוע אחד בעובי של כ 6-7 רבועים כאלה. חשתי שתי אצבעות חזקות נתקעות במרכזי והיד זזה, נעה באיטיות לעבר המקום בו עלי למלא את ייעודי בחיים. אני מתקרב ומתקרב ולפתע חש במשהו רך וחמים. אני נלחץ חזק אל תוך הרוך החמים הזה לכמה שניות ואז בתנועה חדה אני מוזז הצידה תוך גרירת חלק גדול מהרוך החמים הזה שדבק בי.

חייכתי לעצמי בשמחה גלויה על כך שאכן בצעתי את משימתי על הצד הטוב ביותר.

כאן הסתיים תפקידי בעולם זה ולמרות שידעתי זאת, חייכתי באושר של סיפוק.
לאחר כשנייה או שתיים הוטלתי לאסלה לתוך כל מה שהיה שם ולהפתעתי זהיתי את אותו חומר רך וחמים כשאת צבעו החום אני יכול כעת לראות בברור. המתנתי רגע בידיעה ברורה לאן פני מועדות. שמעתי את רחש המיים הזורמים והולמים בי. באחת נשטפתי, עם כל מי ומה שהיה סביבי, אל תחתית האסלה והלאה אל צנורות ההובלה הנקראים בפי בני האדם "ביוב".

על דרכי הארוכה אל הים והקורות אותי שם, יסופר בפרקים הבאים.

REMEMBER, SON. ALWAYS GIVE BACK
TO NATURE MORE THAN YOU TAKE
FROM HER.

נוסטלגיה זה לא מה שהיה פעם

Nostalgia ain't what it used to be

היום הוא יום הסוטה הבינלאומי
 ביום חגיגי זה מלאו ל"כל סוטה"
 39 שנים 6 חודשים ויום אחד
 שהם 14,426 ימים.
 לכבוד יום גדול זה נציין את מייסדי העלון הכי.....
 הלא הם משה בן חיים (הכלבי) ודני נמלי

כל סוטה 2016-1976

Kfar-Hanassi - Israel

ישראל 35.15

משה בן-חיים מאשר צי-חגית
 המכונה גם "משה הכלבי"
 אחד משני המייסדים של עלון "כל סוטה",
 העלון הנפוץ ביותר בכפר הנשיא מאז מותו
 ללא עת של עלון "דברי הכפר"
 שהיה עד אז העלון הנפוץ ביותר
 כאן, בחיך מלא בהזכרו בבקבוק
 הויסקי המשובח הממתין לו בבית

כל סוטה 2016-1976

Kfar-Hanassi - Israel

ישראל 12.34

דני נמלי
 המכונה גם "Mr. D."
 אחד משני המייסדים של עלון "כל סוטה",
 העלון הנפוץ ביותר בכפר הנשיא מאז מותו
 ללא עת של עלון "דברי הכפר"
 שהיה עד אז העלון הנפוץ ביותר
 כאן, בחיך הבלתי מתפשר של
 בן משק המחפש את מקומו בעולם

נוסטלגיה זה לא מה שהיה פעם

Nostalgia ain't what it used to be

השרות הבולאי התכוונו להוציא סדרת בולים ליום מיוחד זה אך עקב אי הבנה מוחלטת של מהות העלון, לא השכילו אפילו לחשוב על הרעיון ובכך לא הוצע דבר לתקופה ארוכה. היום מציג "כל סוטה" את סדרת הבולים החדשה שתקרא בישראל סדרת "בול בול 2016"

Kfar-Hanassi - Israel

משה בן-חיים 12.98
המכונה גם "משה הכלבי"

אחד משני המייסדים של עלון "כל סוטה", העלון הנפוץ ביותר בכפר הנשיא מאז מותו ללא עת של עלון "דברי הכפר" שהיה עד אז העלון הנפוץ ביותר

כאן, בחיור נבון משה בהזכרו יזרנו בן משק שייסד את העלון

Kfar-Hanassi - Israel

דני נמלי 13.21
המכונה גם "Mr. D."

אחד משני המייסדים של עלון "כל סוטה", העלון הנפוץ ביותר בכפר הנשיא מאז מותו ללא עת של עלון "דברי הכפר" שהיה עד אז העלון הנפוץ ביותר

כאן, בחיור מאופק לאחר שאכל משהו ונזקק לשרותים בדחיפות והשרותים תפוסים!!